

— Не съмъ, братко, не съмъ. Бѣла лястовичка? Нито съмъ чувалъ, нито съмъ виждалъ.

Но веднага Моканина се досѣти, че може съвсемъ да отчая тия хора и каза:

— Пъкъ може да има. Може. Бѣлъ биволъ, бѣла мишка и бѣла врана — има. Може да има и бѣла лястовичка. Пъкъ и трѣбва да има, щомъ се е чуло . . .

— Кой знай? въздъхна селянинътъ. — На мене да остане, не вѣрвамъ, ами жени нали сж . .

Той стана да си ходи. Трогнатъ, Моканина стана да го изпроводи и да види момичето. Като стигнаха до шосето, майката — желта и сломена отъ тегло жена, още отдалечъ загледа мжжа си, като че искаше по лицето му да познае какво е научилъ. Момичето още стоеше настрана и гледаше лястовичкитѣ по жицата.

— Човѣкътъ каза, че селото било близо, — каза селянинътъ.

Като чу гласа му, момичето се обърна. Слабо бѣше, изподъ завивката едва личеше снагата му, стопена отъ болестъта, лицето му бѣше като восъкъ, но очитѣ му бѣха още свѣтли, още млади и усмихнати. То гледаше ту баща си, ту Моканина.

— Нонке, тозъ чилиакъ виждалъ лястовичката, — каза селянинътъ и погледна Моканина.

— Ей, въ онуй село била, ей! Хайде дано я видимъ и ние!

— Ще я видимъ ли, чичо? — продума момичето и ясниѣ му очи свѣтнаха.

Нѣщо се повдигна въ гърдитѣ на Моканина, задуши го, очитѣ му се примрежиха.

— Ще я видите, чедо, ще я видите, — високо заговори той. Азъ я видѣхъ, ще я видите и вие.